

Geachte burgemeester(s), collega-schepenen

Raadsleden van de provincie en de gemeente, collega's uit de buurgemeenten

Monsieur le bourgmestre, nos collègues adjoint de Halluin, au nom du gouvernement de la ville de Menin et de ses habitants, j'ai l'honneur de vous souhaiter la bienvenue à Menin, ici, dans notre hôtel de ville sur notre quatorze juillet, mais ici c'est le onze.

Geachte ere-burger(s), leden van de culturele raad:

onze gewaardeerde vertegenwoordigers van onze culturele verenigingen, partners in cultuur

Geachte dames en heren hier aanwezig

Beste Menenaars

Als schepenen van cultuur ben ik bijzonder trots u hier namens ons stadsbestuur vandaag te mogen verwelkomen. Op ons feest van de Vlaamse Gemeenschap: het zomerse orgelpunt van het culturele jaar in onze stad en van ons cultuurcentrum De Steiger. Een Vlaamse feestdag in een Vlaanderen dat verandert. Met een regering die meer en meer verantwoordelijkheden geeft aan de steden, meer armslag voor lokaal beleid, een versterking van ons gemeentelijk beleid dat ook dichterbij de inwoners staat.

Er bestond een tijd dat de viering van de Vlaamse feestdag vooral een zaak was van en voor een beperkte groep overtuigden. Zij kwamen bijeen ergens in een achterzaaltje met een leeuwenvlag tegen de muur gekleefd, ze luisterden naar een radicale toespraak, ze zongen Vlaamse liederen en ze dronken tot slot een of meer goede glazen. Deze bijeenkomsten werden door anderen en nogal wat notabelen meewarig en zelfs misprijzend bekeken. 'Flamingant' was ooit een scheldwoord, waarna het een geuzennaam werd.

Sinds 11 juli officieel de feestdag van de Vlamingen is, namen de vieringen gaandeweg een ander karakter aan. De achterzaaltjes veranderen in cultuurcentra en gemeentehuizen, de toespraken gingen inhoudelijk breder dan de staatshervorming, het liedjesrepertoire veranderde met de jaren. Gelukkig bleef de leeuwenvlag hangen, wordt er na de toespraak nog steeds geklonken en de neerbuigende houding van sommigen verdween. Stilaan groeide het Vlaams bewustzijn bij almaar meer mensen. En daarbovenop hebben almaar meer mensen die dag vrij, zeker dit jaar!

Geachte aanwezigen,

die verandering, die verbreding en die modernisering waren natuurlijk nodig. We leven niet meer in de jaren '50. Niettemin wil ik hier vandaag respect betuigen voor de flaminganten van vroeger. Zij verschilden onderling dikwijls van mening, partijpolitiek en filosofisch. De enen wilden veel verder gaan in de Vlaamse staatsvorming dan de anderen. Sommigen prezen zich al gelukkig met culturele autonomie, enkelen eisten economische beslissingsmacht, nog anderen eisten gewoon de afkondiging van de Vlaamse republiek. Maar allen samen droegen zij Vlaanderen een bijzonder warm hart toe. Idealisten, die we dankbaar moeten blijven. Ook vanavond zijn er hier, de meeste intussen getooid met zilvergrijze haren maar met een overtuiging die nog steeds bergen kan verzetten.

Als Vlaanderen vandaag een eigen parlement en regering heeft, een pak bevoegdheden, veel middelen en talrijke opdrachten, ook internationaal, dan is dat mee te danken aan de inzet en strijd van al die Vlaamsvoelende voorvechters van de voorbije decennia.

Trouwens, als het van mij afhangt, geachte aanwezigen, dan is de zaak helemaal nog niet geklaard en afgerond. Voor mij en vermoedelijk ook voor velen hier aanwezig moeten er nog

verdere stappen worden gezet om tot ware Vlaamse autonomie te komen. Vooral inzake fiscaliteit en sociale zekerheid moet er nog een en ander worden geregeld. En dat zal een nieuwe staatsomvorming nodig maken, liever vroeger dan later.

Het lijkt me een inspirerende gedachte dat wij ons, op onze feestdag, afvragen hoe wij dat gemeenschapsgevoel kunnen versterken. Wat kunnen wij doen om de samenhang binnen onze Vlaamse gemeenschap te verbeteren? En hoe slagen wij erin om zoveel mogelijk mensen, ook de nieuwe inwoners, in dat gemeenschapsleven te betrekken.

Want uiteindelijk kunnen onze projecten slechts succes kennen als we samen bereid zijn er iets van te maken. Wanneer daarvoor enkel of vooral naar de overheid wordt gekeken en die overheid (de gemeente, de staat) alles moet regelen, dan werkt het niet. Samen-leven en gemeenschap-vormen zijn werkwoorden, daar moeten we allen aan werken. Met respect voor elkaar, met rechten en plichten.

En dat doen we in Menen, Lauwe en Rekkem o.a. door feest te vieren en tal van initiatieven te ondersteunen en uit te bouwen...

En we kunnen er wat van, beste aanwezigen. We zijn nog aan het uitblazen van Grensrock en de Boogiewoogiebewegingen. In Rekkem vierden we Breugheliaans het begin van de zomer. En met Reckebilck hebben we deze dag ingezet op het mooie Vandermerschplein.

En dat is nog niet alles deze zomer. We kijken uit naar Summer@Lauwe, terwijl vandaag ook de Masters in Lauwe en de koers hier door Menen raasde. En met de Kotweekends en de Schippersweekends van de jeugdcafé's in Lauwe en Rekkem zien we dat de toekomst van feesten verzekerd is voor onze stad. Ik verwijs graag naar de gevulde zomerkalender op de middenpagina's van ons boekje de Leiedraad.

Dames en heren, maar u bent vandaag voor Salto gekomen!

Na een sabbatjaar van herbronning volgen we Moby Dick, de mythische walvis uit de klassieker van Melville. We schrijven een nieuw verhaal. Een nieuw verhaal van en voor iedereen, waarin muziek, theater, beweging en circus een rol spelen. Een verhaal waarin u ook kan meespelen... Een verhaal waarin u wordt ondergedompeld... Een uniek avontuur met een adembenemende zoektocht en een bonte bemanning. Aarzel dus niet en kom aan boord.

Dirk Opstaele, artistiek leider van het Brussels ensemble Leporello, inspireerde ons en daagde ons uit. Met professionele artiesten en artistieke Menenaars brengen we een totaalspektakel dat vanuit een stoet naar de buik van de walvis voert. Niet enkel de verenigingen, maar ook individuele creatievelingen participeerden in dit avontuur. Men danst, zingt, speelt en poseerde om u vandaag en morgen met een wervelend spektakel te verrassen.

Met deze creatieve duizendpoot uit Oostende haalden we een ervaren artistiek leider in huis die wars van trends met muzikaliteit, ritme, woordkunst, choreografie en vocale orkestratie een nieuw alfabet scheidt.

Cultuur moet mensen samen brengen en voor iedereen bereikbaar zijn. Het moet verenigingen versterken en hen een centrale rol geven. Zo kon u het ook al lezen in onze ambitienota bij de start van ons bestuur. En zo beogen we dit ook met ons stadsfestival Salto. We verzamelen mensen in het Brouwerspark en de Kortrijkstraat waarbij we jong en oud met de verenigingen een podium geven. In het kostuumatelier, bij de fotoshoot en tijdens het circusatelier kregen we al heel wat Menenaars met zeebenen in beweging. Nu aan u om in te schepen.

Bent u kritisch en denkt u, "Dit raakt kant noch wal", dan hoop ik dat u toch dat u de stoet durft volgen. U zult er een gevarieerd programma ontdekken met een eigenzinnige invulling. Een poëtische en unieke vertaling van de zoektocht naar de walvis. Met deze heroïsche jacht maken we het ons als cultuurcentrum zeker niet gemakkelijk. We kleuren buiten de lijntjes, varen tegen de stroom in en durven we ons overgeven aan de zee. En dit op de tonen van Frederik Neyrinck, de vermaarde Menense componist die we even uit Wenen

terughaalden om Salto ook een eigen klankkleur te geven. Kortom, er zit muziek in dit verhaal!

Ik dank dan ook in het bijzonder de partners die in dit nieuwe verhaal geloven: zonder hun steun kunnen we dit niet organiseren. Voor de steun en medewerking van het stadsbestuur, de provincie en het vertrouwen van de sponsors een grote buiging. En tenslotte een daverend applaus en een staande ovatie voor de mensen uit Menen, Lauwe en Rekkem die in dit verhaal meespelen en de walvis zullen vinden.

Met een zonnige zoen wens ik u allen nog een fijne Vlaamse feestdag! Geniet ervan.

Ik dank u.
Griet Vanryckegem
Schepen van Cultuur